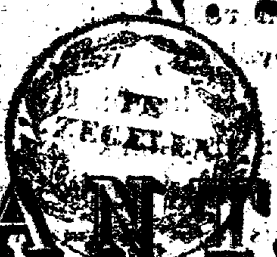
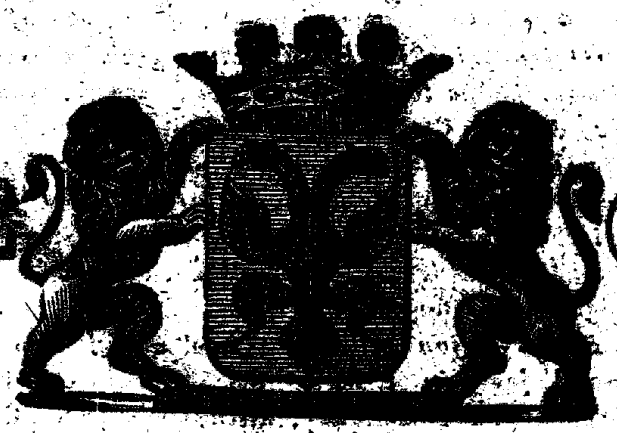


ARNHEMSE COURANT.



De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donnerdag, Vrijdag en Zondag, is 1/5 in de drie maanden.

DINGSDAG 5 JANUARI.

De prijs der Advertentien is, van een regel, f 1.00, en voor elken regel daarboven 25 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

Herinneringen uit de Tweede Kamer. — Adres van antwoord.

III.

Van Panhuis, die zich een getrouw en ijverig aanhanger van de leer des grooten meesters, die met zóó weinig verstand de menschen weet te regeren, — een niet minder vlijtig leerling van de transigeer-regeerkunst bleek de heer VAN TWIST te zijn. Mr. DUYMAER VAN TWIST ving aan met de opmerking, dat hij reeds vroeger de redenen ontwikkeld had, waarom hij niet zoo veel waarde hecht aan een adres van antwoord. Ook nu is Mr. DUYMAER VAN TWIST niet overtuigd, dat het in overweging zijnde adres groot nut zal te weeg brengen. Wij willen het gelooven. Het onderdanig antwoord eener onderworpen-geloovige vertegenwoordiging, gerigt aan een halstarrig, aanmatigend bestuur, zal zeker wel geen »groot nut» te weeg brengen. En daarom juist dringen wij er steeds op aan, dat de vertegenwoordiging niet langer onderworpen-geloovig, en dat hare antwoorden niet meer onderdanig zijn, omdat juist langs dien weg nimmer het »groot nut» zal te weeg gebracht worden, hetwelk de natie tot nu toe vruchteloos van bestuur en vertegenwoordiging wacht; en omdat wij weten, dat de natie, het vruchteloze wachten moede, en verstoken van het engelachtig geduld en den vroomen, bevestigenden kinderszin van de heer VAN TWIST en van PANHUIS, wel eens zelf handen aan het werk zou kunnen slaan en met ruwe, ongecoördineerde hand het gevaar nevens het verstorven vleesch uitsnijden.

Verwacht niet, waarde lezer, dat de heer VAN TWIST het adres dat hij van zijn standpunt, met de argumenten zal verdedigen. O neen; het is niet de heer VAN TWIST, het is de klerk der Kamer, die spreekt, telkens angstig visserende, of er ook ten woord, ééne letter, ééne comma mocht van, welke den Edel Mogenden patronen aanstoot zou kunnen geven; steeds zich beroepende, dat het de meening der Kamer is, welke hij op het papier heeft gezegd. »De meerderheid der Kamer wil, dat er op de troonrede geantwoord wordt. En wanneer de heer DUYMAER VAN TWIST nu meent, dat het beter ware, dat niet op de troonrede geantwoord werd, waarom neemt hij dan de ondankbaarheid op

zich om eenen arbeid te verrigten, dien hij voor nutteloos of schadelijk houdt? Wie dwingt hem, tegen zijn gemoed te handelen? Waarom verzoekt hij der Kamer niet, hem van een werk te verschoonen, dat hem tegen de borst stuit, en er liever een van de leden der meerderheid mede te belasten, die een antwoord op de troonrede voor noodig en nuttig houdt? De heer DUYMAER VAN TWIST — hebben wij soms hooren beweren — is een man van talent, (hoewel hij tot nu toe zijn talent in de Kamer zorgvuldig heeft verborgen gehouden, misschien om zijne medeleden te sparen); hoe kan iemand zijn talent prostituëren om iets tot stand te brengen; wat hij, (het gunstigst genomen), voor noodlooze moeite houdt, en hetgeen hij verklaart, dat geen nut zal te weeg brengen?

»De meerderheid der Kamer wil aan de eene zijde, dat het adres van antwoord meer zij dan een bloote weerklink op de troonrede: maar de meerderheid wil van de andere zijde, dat niet te veel in het adres worde uitgedrukt.» Inderdaad, zoodanige vledermuis-taktiek is, in de oogen van een staatsman in Nederlandschen zin, het toppunt van politieke en diplomatische bekwaamheid. »Het gevolg daarvan is, dat de meerderheid ook wil of moet willen, dat omtrent hetgeen in het adres wordt opgenomen, van beide zijden iets wordt toegegeven. »Degeenen, die weinig in het adres willen zien gebracht, moeten iets toegeven aan hen, die dit stuk van meerder beteekenis willen doen worden; en zij, die daarin veel willen zien opgenomen, moeten aan het tegenovergestelde gevoelen niets toegeven. Zonder zulk eene wederzijdsche tegenwoordigheid, zonder die gedeeltelijke opoffering van eigen persoonlijk gevoel, zou er in het geheel geen adres kunnen tot stand worden gebracht.» Wanneer men den heer VAN TWIST nooit anders in de Kamer had hooren spreken, zou men haast genogd zijn, in deze woorden de fijnste ironie en de bijtendste satire te zien. De meerderheid der Kamer wil een adres, dat iets en niet veel zegt; doch die meerderheid — zegt de heer VAN TWIST — moet toegeven. Aan wien? Tegenover de meerderheid staat — de minderheid. Dus behoort de meerderheid niet toe te geven. Zij kan in eene onnoemelijke plas water een zop inpercep-

tibel druppeltje wijn mengen, als zij zelve goedvindt. Neen, zegt de heer VAN TWIST, de meerderheid, die iets en niet veel wil zeggen, moet toegeven aan de meerderheid, die veel wil zeggen; doch daarvoor moet dan ook de meerderheid, die veel wil zeggen, op hare beurt toegeven aan de meerderheid, die niet veel wil zeggen. Dit heet nu eerst een Nederlandsch beginsel in Nederlandschen zin berekenen! De Kamer bestaat uit twee meerderheden, die over en weder aan elkander moeten toegeven, om tot eene slotsom te geraken, en daarenboven vermeldt de heer VAN TWIST nog een »betrekkelijk slechts gering aantal leden, die niets dan »eenen weerklink» willen. Ziedaar een curieus staaltje dier hoogere Kamer-rekenleer, volgens welke leden zitting nemen, door de minderheid gekozen, en niet-sluitende belastingen worden aangenomen, wier deficits dan vervolgens door bills van indemniteit gedekt worden.

»De meerderheid der Kamer wil ieder adres van antwoord zoodanig hebben gesteld, dat er grond is om te verwachten, dat zoodanig stuk ook door de Eerste Kamer zal worden aangenomen. De »meerderheid» (welke van de twee?) wil zich niet aan het gevaar van botsingen blootstellen.» Waarlijk, de toestand van klerk der Kamer, zóó als de heer VAN TWIST die hier afschetst, is niet aanlokkelijk. Niet alleen dat hij behoorlijk de eene meerderheid der Kamer aan de andere behoort te doen toegeven, en vice-versa, — hij moet zich ook nog bij de Eerste Kamer gaan informeren, of het antwoord wel flauw genoeg is. Waarschijnlijk zullen ook daar de meerderheden aan elkander moeten toegeven. De Eerste Kamer zal opgeven, wat de Tweede Kamer antwoorden zal. Welk een constitutioneel zin en diep besef van de regten en verplichtingen eener volksvertegenwoordiging ligt in dit alles! Doch ook, die meerderheid wil zich niet aan het gevaar van botsingen blootstellen. Aan het gevaar. En zeker, het zou eene geweldige catastrofe zijn, wanneer de derde Kamer-veteranen het antwoord niet willen aannemen, dat de acht en vijftig dienstdoende Kamer-recruten verwaardigd hadden. En dat, omdat het, zóó als jonkheer VAN PANHUIS zegt: »TE VEEL BETEKENEND»!!! was!

zich hebbende de twee onlangs tot officieren benoemde jonge prinsen, en in tegenwoordigheid der ministers en der officieren en dames van H. D. huis, de gelukwenschingen ontvangen van deputatiën uit de beide welgevende Kamers, de onderscheidene gerechtshoven en van alle overige kollegiën en autoriteiten. De bij die gelegenheid gehoudene aanspraken en gezevene antwoorden hebben intusschen geenerlei staatkundige beteekenis.

— Men zegt, dat de koning aanstaanden maandag naar Parijs zal vertrekken. Men wil weten, dat de geschillen, welke tusschen de Engelsche en Fransche regeringen bestaan, niet vreemd zijn aan deze reis.

— De senaat heeft, donderdag jl., met eenparigheid van de tegenwoordig zijnde leden, aangenomen het budget van het departement van binnenlandsche zaken, het wets-outwerp over den uitvoer van ongeraffineerde suiker, en dat betrekkelijk de vermindering der tolregten op leder en huiden.

Niets meer aan de orde van den dag zijnde, ging de vergadering voor onbepaalden tijd uiteen.

— De lijfpleggheden van den heer Engler, lid van den senaat, hebben donderdag morgen met al de aan zijnen rang verschuldigde eerbewijzen plaats gehad. Detachementen van het garnizoen en het muzikkorps van het keur-regiment vormden het escorte, overeenkomstig het voorgeschrevene bij het keizerlijk decreet van 24 messidor an XII.

De graaf Vilain XIII heeft, namens den senaat, een roerend en laatst vaarwel uitgesproken en aan de lange en edele loopbaan van den heer Engler herinnerd, aan de diensten, welke hij aan zijn land bewees, en de talrijke weldaden, welke zijne nagedachtenis zullen doen in zegening blijven; de armen verliezen in hem een volijverig en edel vriend, een man van voorbeeldelooze liefdadigheid.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 2 jan. Men leest in het *Journal de la Haye*:

In dezen tijd van algemeenen vooruitgang, waarin men zich over niets meer bevreemden moet, zal men zich voortaan ook niet te verwonderen hebben, geheele regimenten soldaten, in volle wapenrusting, te voet de rivieren en stroomen te zien overtrekken met evenveel spoed en gemakkelijheid, alsof zij over den algemeenen weg marcheerden. — Eene nieuwe uitvinding, welke men tot dusverre als een droombeeld zou hebben behouwd, heeft zich dezer dagen verwezenlijkt; en toe, zij is zoo eenvoudig mogelijk. Met behulp van een' zwaren toestel, door den uitvinder, wellicht nog zeer onvolmaakt, waterschoenen genaamd, daar ze eigenlijk naar de bestemming schoenschuiten moesten heeten, wort dit merkwaardige resultaat verkregen. Deze schoenen stellen een' vreemdsoortigen toestel daar, die den mensch boven de oppervlakte des waters draagt als ene lichte vracht en zijn lichaam in een volmaakt evenwigt houdt. Dezelve is overigens aan geene zijer bewegingen hinderlijk. Men kan op alle wijzen voortgaan, zich gemakkelijk omkeeren en zich van zijne wapenen bedienen. En, wat nog meer opmerking verdient, is, dat deze toestel het geheele lichaam bedekt en beschut, den soldaat beveiligd tegen de kugels, hem even zoo vergunt zich te verdedigen en met groote voordeelen te strijden, en, in sommige gevallen, met behulp van een der vindingrijkste toestelen, hem zelfs, zoo hij mogt zijn ter neder geworpen, het middel aan de hand geeft, om zich weder al zwaaiende op te heffen. — Deze nuttige uitvinding is aan een luitenant der jagers, den heer Smits, directeur van de militaire zwomen en gymnastieke-school te 's Gravenhage, te danken. Voor eenigen tijd is zij in al hare bijzonderheden onderzocht in tegenwoordigheid van den minister van oorlog en een groot aantal hoo-officieren, terwijl men vrij algemeen verzekert, dat deze proef met den besten uitslag is bekrond. — Deze toestel, die, even zoo als vele andere nieuwe uitvindingen, nog vatbaar is voor nadere verbetering, behoort ongetwijfeld tot de zoodanigen, waarvoor de toepassing tot eene onmetelijke weldaad en onbegrijpelijk nut zal strekken. Naar men verneemt, is de heer Smits tevens de uitvinder van eene redding-ladder in geval van brand, waarvan het vertuulijke, een eenvoudige en licht draagbare toestel, op danige hoogte kan worden opgeslagen, dat die in een vlak land zou kunnen strekken tot telegraaf voor het doen van observatiën.

's Gravenhage, 3 jan. Z. M. heeft, bij besluit, vrijstelling van zegelregt verleend voor de uittreksels uit de registers van den burgerlijken stand, of uit kerkelijke geboorte-, doop-, trouw- of doodboeken, en alle andere stukken, welke moeten dienen om te geraken tot de aanwijzing van het domicilie van onderstand van behoeftigen, mits op de stukken van deze hunne bestemming worde melding gemaakt.

— Z. Exc. de minister van binnenlandsche zaken heeft bepaald, dat, ten behoeve van de zoodanigen, die aan de ligting van 1847 en later zullen moeten deel nemen, wanneer zij de daartoe bestemde zittingen der militie-raden mogten hebben laten voorbijgaan, geene speciale vergunningen tot remplacement meer zullen worden voorgedragen of toegestaan, dan alleen in die gevallen, dat daarvoor zeer gegronde en dringende redenen bestaan, en dan altijd nog onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat de geremplaceerde, in geval de plaatsvervanger vóór het verstryken van den vereischten diensttijd om de eene of andere reden uit de dienst mogt worden ontslagen, gehouden zal zijn, al de schulden te voldoen, die hij bij het korps mogt nalaten. Hoezeer nu de evengemelde voorwaarde, de aanzuivering van schuld betreffende, al dadelijk insgelijks zal worden opgelegd aan de miliciens der reeds in dienst zijnde ligtingen, welke, ten gevolge van ingediende of nog in te dienen verzoekschriften vergunning tot remplacement mogten bekomen, — zoo bestaat, echter, ten haren aanzien, het voornemen, om voorloopig, en tot zoo lang zulks geene te groote bezwaren mogt opleveren, wel niet in eene zoo ruime mate als vroeger, maar toch omtrent de beoordeeling der door hen, tot staving der gedane verzoeken, aangevoerde redenen, eenige toegevendheid te gebruiken. Ten einde, echter, de lotelingen der ligtingen van 1847 en volgende jaren, of derzelver betrekkingen, zich zouden kunnen wachten voor de teleurstelling, die uit hunne nalatigheid, om zich ten behoerlijke tijde van eenen plaatsvervanger te voorzien, zal voortvloeijen, zijn de plaatselijke besturen enz. verzocht, om de ouders of voogden, wier zonen of pupillen in het de vervolg, te beginnen met de ligting van 1847, aan de nationale militie moeten deelnemen; wat de plaatselijke besturen betreft, zoo ver zulks mogelijk mogt zijn, bij de inschrijving, wat aangaat de militie-commissarissen, bij de loting, en de militie-raden, bij derzelver zittingen, met nadruk te doen aanmanen voor de behoerlijke vervanging van gezagde hunne zonen of pupillen, ten tijde dat de hiertoe bij de wet aangewezen derde zittingen der militie-raden gehouden worden, te zorgen, en hen alsdan tevens te verwittigen, om het, met betrekking tot deze vervanging, niet te laten aankomen op den gunstigen uitslag, die hunne hiertoe na de inlijving gedaan wordende verzoeken zouden kunnen hebben, aangezien de toestemming tot dergelijke replacementen slechts in zeer bijzondere, dringende omstandigheden zal kunnen worden verkregen.

— In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 7 mei j., heeft de toenmalige minister van binnenlandsche zaken *ad interim*, thans gouverneur der provincie Zuid-Holland, het volgende gezegd: „wat mij persoonlijk betreft, ik ben streng; men heeft wel eens gezegd te streng, wanneer ik ontdek, dat kwade trouw is gepleegd, of van vertrouwen misbruik is gemaakt. Daarvan heeft mijne administratie in Zuid-Holland, hoewel die nog slechts van korten duur is, reeds onderscheiden bewijzen opgeleverd, en nog op dit oogenblik wordt, op mijne aanvraag, door den officier van justitie te Leiden de handelwijze van twee ambtenaren onderzocht; welk onderzoek, wanneer die ambtenaren schuldig bevonden worden aan de misdrijven, waarvan hevige vermoedens tegen hen bestaan, hen tot schavotstraf kan doen veroordeelen. Ik beklaag de beschuldigten en hunne betrekkingen, maar ik transigeer niet met kwade trouw.” Thans verneemt men, dat twee ambtenaren, zijnde de zoon van eenen burgemeester en een notaris, op donderdag 7 dezer voor het provinciaal hof in Zuid-Holland, Tweede Kamer, te regt staan en verdedigd zullen worden door den heeren mrs. M. J. van Gijch en L. Metman. Men ziet de behandeling dezer zaak met belangstelling te gemoet.

Leiden, 2 jan. Met genoegen vernemen wij, dat de heer dr. J. Hoffmann alhier besloten heeft voor den hem aangeboden leerstoel voor de Chinesche en

Japansche talen te Londen te bedanken, en de betrekking van translateur bij onze regering te aanvaarden, ten einde alzo zijne bekwaamheden aan zijn aangenomen vaderland te blijven toewijden.

's Hertogenbosch, 1 jan. Heden morgen kwam het dochterje van den vleeschhouwer Adelburg, wonende te Engelen, hier ter stede bij hare verwanten aan, met het bericht, dat hare ouders, die gisteren met vleesch ter markt waren geweest en in den avond werden te huis gewacht, nog niet teregt waren gekomen. Daar nu die huisvader met zijne vrouw wezenlijk gisteren in het vallen van den avond de Sint-Janspoort waren uitgegaan, hunnen weg over het ijs nemende, kwam men al dadelijk op het vermoeden, dat zij zouden verdronken zijn. Van alle zijde onmiddellijk onderzoek gedaan zijnde, ontdekten men alras de echtelingen, beide stijf bevroren in het ijs, op een kwartier afstands van stad; zij werden naar het zieken-gasthuis overgebracht; zes kinderen, waarvan het oudste twaalf jaren telt, betreuren het lot hunner ouders en zijn in de diepste ellende gedompeld.

's Hertogenbosch, 2 jan. De Noord-Brabander wordt door den heer officier van justitie bij de arrondissements-regtbank alhier in regten, wegens laster, vervolgd; reeds is de uitgever voor den heer regter-commissaris gedagvaard en wel ter zake van het vers, getiteld: *De Verstoofelingen*, in een der jongste nummers van dat dagblad opgenomen, waarbij de burgemeester van Nistelrooy van eene der menscheid ontceerends handelwijze wordt beschuldigd.

Stroobos, 30 dec. Zondag 27 december 11, des namiddags, zakte drie jonge meisjes en een nog jeugdige jongeling op het Trekdiep bij Stroobos (Groninger gedeelte) bij elkander midden in het kanaal door het ijs in het water; zij werden echter spoedig allen gered. Ruim een uur daarna zakte nog in het Trekdiep, een eind buiten Stroobos (Vriesch gedeelte), tusschen de 20 en 30 jonge lieden, van beider kunne, bij elkander plotseling door het ijs; eenigen hunner reddden zich, na gedeeltelijk nat te zijn geworden, doch een getal van 18 zonk bij elkander in het water, en allen zouden aldaar den dood hebben gevonden, zoo niet dadelijke en welberaden hulp hen gered had. Een meisje, van omstreeks 20 jaren oud, welke geheel onder het ijs was geraakt, werd door cordaatheid en met gevaar voor den redder bewusteloos, en, zoo als men verneemt, door opgehaald; na eerst een eind wegs gedragen en vervolgens op eene ladder gelegd te zijn, gaf zij kort daarna eenen glim alsoc teekenen van leven. In het naastbij zijnde taphuis gubragt, verscheen spoedig de heer Hofstra, med. dr. te Gerkesklooster, en aan dezen mogt het gelukken, door doelmatige geneeskundige hulp de drenkeling tot geheele bewustheid terug te brengen, zoodat zij nog dienzelfden avond laat naar het ouderlijke huis konde worden vervoerd. — Had het voorschreven ongeluk niet toen plaats gehad, dan had zulks buiten twijfel het geval geweest des avonds, tegen welken tijd vele jonge lieden zich gereed maakten, nog het ijvermaak te genieten; het schoone weder en de lichte maan waren daartoe zeer aantrekkelijk, en dan zoude er welligt nog een veel grooter getal tegelijk door het ijs gezonken zijn.

Leeuwarden, 31 dec. De weekmarkt hier ter stede werd heden veelvaldig uit alle oorden dezer provincie op schaatsen bezocht, daar deze de eerste dag was, waarop de afwisselende vorst en dooi van het saizoen gelegenheid schonk, om van genoegzaam sterk rijdijs gebruik te kunnen maken tot het vervoer van goederen en het reizen van personen. Van verschillende plaatsen hoort men echter reeds van ongelukken gewagen, vooral aan den zee-kant dezer provincie, ten gevolge van het sterke stroomen. Algemeen verwondert men zich in dit gewest, dat er bevel is gegeven, om thans ook bij den vorst de zeesluizen geopend te houden, en wel om twee redenen: eenendeels, omdat het boezemwater hier zoo ongemeen laag is, zoodat zelfs vele buitenlanden nog niet daarmede bedekt zijn; en anderdeels, omdat er in eene provincie, als deze, zoo algemeen van het ijs gebruik wordt gemaakt. Reeds is het gebeurd, dat lieden, die des morgens van Workum waren gereden naar Makkum, des namiddags van daar langs dezelfde baan wissende terugkeeren, door het ijs zijn gezakt, doordien dat door het stroomen zoo zeer had geteden. Ook bij Kollum moesten er ongelukken hebben plaats gehad, welke eene gelijke oorzaak hadden.

Ingezonden stukken.

Pers-gedingen.

Ik verlang mij zoo dikwijls ik van pers-gedingen hoor; het geding van dien aard is eene gewichtige schrede voortwaarts op het pad van vooruitgang; elke vervolging tegen schrijvers, drukkers of uitgevers van onafhankelijke bladen, hoe ook derselver afloop omgekeerd is, is eene overwinning, door de voorstanders van hervorming en verbetering op het ellendige stelsel van behoud behaald. Het is inderdaad opmerkelijk, en het pleit geenszins voor hunne scherpzinnigheid, dat de behouders zelve niet inzien, hoe veel kwaad zij door die gedane vervolgingen aan hunne eigene zaak toebrengen; want er wordt juist geen groete mate van vernuft toe vereischt om te begrijpen, dat juist die pers-gedingen, meer dan enig ander middel, de besten om den publieken geest op te wekken, en de onwetende en ongelovige, gerust-vertrouwende landskinderen in hun geloof te doen wankelen, velen uit hunnen droom te doen ontwaken en menige slaapmuts af te rukken. Er zijn niet veel woorden te noodigen om de waarheid hiervan te doen gevoelen. Gesteld slechts, dat de *Arnhemse Courant* eens goedvond, den heer DE LA SARRAZ eene of andere zijner domme streken onder den neus te wrijven en wel in wat sterker en heftiger uitdrukkingen, dan Zijner Excellentie lief was, zoo zelfs, dat een regtsgeleerd vriend van den heer DE LA SARRAZ meent, dat er wel termen in gevonden werden, om den droommenschen uitgever van dat satans blad eens te pakken, — zou het nu verstandig van den heer DE LA SARRAZ zijn, den raad van zijnen regtsgeleerden vriend op te volgen? Neen. Wanneer hij de zaak laat loopen, er geen gevolg aan geeft, komt zijne domme strek alleen ter ooren van menschen, die weten, dat hij gewoon is domme streken te begaan; deze worden in hun gevoelen versterkt, dat de heer DE LA SARRAZ, hoe geschikt ook voor kanonnier, voor minister altes behalve geschikt is; maar verder heeft het artikel geen gevolg. Eene nieuwe domme strek, die wij den volgenden dag vermeld zullen, doet de vorige vergeten, en er wordt slechts van gesproken. Maar wat gebeurt er bij vervolging van zulk een artikel? Alle dagbladen maken er gewag van; de domme strek komt nu ook ter ooren van menschen, die er anders niets van zouden gekend hebben. Zijn zij gewoon een weinig na te denken, dan zien zij aldaar in, dat, als de domme strek werkelijk begaan is, de heer DE LA SARRAZ, ook, eigenlijk diegene niet is, waarvoor zij hem hielden. Overal wordt er over gesproken; hetgeen anders reeds lang vergeten zou zijn, blijft door eene vervolging nog na jaar en dag in het geheugen; ondenkenden worden tot nadenken gebracht; zij, die getrouwe en geloofwaardig waren, worden alligt tot andere geslachten opgewekt, en met elke vervolging wordt het getal der abonnees van het vervolgd blad met eenigen vermeerderd. Schreef niet de *Suetwagen*: „Naanvelijks had men op het imperial van onzen *Speelwagen* en het publiek-ministerieel contrabande gedrukt en aangeplakt, of het regende abonneeminten? En wat is natuurlijk, al wilde men het alleen toeschrijven aan het menschelijk zwak, om gaarne eens kwaad te hooren spreken?”

Indedaad, onder de domme streken, die de ministers dagelijks begaan (voor zoo verre zij ten minste dagelijks werkzaam zijn), zijn er geene dommere te bedenken dan die gedruide vervolgingen. Wie zou nog aan den onbegrijpenden kantouregter denken, die gezegd werd valsche guldens te debiteren, als niet het publiek ministerie onze aandacht nog bij hem bepaalde? Wie zou zich meer den inspecteur der registratie herinneren, die voor een prijsje een halftje kocht, als niet het openbaar ministerie tot zich mede hemoeide, door te willen bewaren, dat de groothandel in posten nog zoo uitgebreid niet wordt gedruide, als men het ons in een vrij en onafhankelijk dagblad wilde doen gelooven? Wie zou den heer van en het *Journal de la Haye* niet gaarne een weinig minder verachten, als die heer niet tenans meende, dat men hem gelasterd had, en alle mogelijke moeite aanwendde om zich vrij te spreken van het hem ten laste gelegde? En zou men wel ooit met een vol regt, als sedert van dat alles hij regterlijk vonnis is gesproken, eenen minister kunnen toeroepen: „Gij hebt twee eed geschonden,

uwen pligt verzaakt, uw land verraden; want gij hebt de grondwet overtreden!” wanneer hij, toen men hem zoo iets voer de voeten wierp, de zaak onvervolgd had gelaten?

Maar ook nog in een ander opzigt mogen wij ons over de pers-gedingen verheugen. Zij doen ons zien, dat de zaak van het behoud op geene zeer hechte steunpilaren rust, en dat de oppositie meer gevreesd wordt, dan de ministers wel zouden willen bekennen. Wij zien er uit, dat het onjuist geredeneerd is, wanneer men, zoo als wel eens gebeurt, zegt: „Wat helpt al dat schrijven in de oppositie-bladen? de ministers storen er zich niet aan; zij lagchen er mede en gaan hunnen gang!” — Neen, zij lagchen er niet mede, en zij gaan niet hunnen gang. Of merkt gij het dan niet op, hoe gaarne zij die oppositie-bladen tot zwijgen zouden brengen? niet gij dan, niet in, welke middelen er worden aangewend, om de vrijheid van drukpers te snuiken, die zij, als het mogelijk ware, wel geheel zouden willen vernietigen? Gij zoudt het maar eens zien, wat er gebeurde, als geene oppositie hare stem liet hooren; als men de ministers maar liet begaan, zonder hunne domme streken, hunne overtredingen, hunne geldverspillingen, hunne transactien, hunne knoeijerijen, hunne verwaarloozing van 's lands belangen aan het licht te brengen. Allien aan de oppositie is het dank te weten, dat de zaken nog niet erger zijn, dan zij zijn; alleen aan de oppositie zal men het eens dank weten, dat er verandering en verbetering komt; want verandering en verbetering zal en moet er komen; de stem der waarheid zal nooit gesmoord kunnen worden; eens moet de goede zaak zegenpraalen.

Welligt zijn wij nader aan dat doel, dan velen meenen; welligt is er slechts eene kleinigheid noodig, om eene gewenschte uitkomst daar te stellen; ieder pers-geding brengt ons eene schrede nader aan dat doel, aan die uitkomst; en beter dan zij, die wij thans met ridderlint en kruis zien versierd, zijn dan de nu met zoo veel haat, halsstarrigheid en domheid vervolgd en aan toe.

25 december 1846.

P. W.

Bij de intrekking der oude guldens.

Men is, vooral in den laatsten tijd, gewoon hoog op te geven van *Nederlandschen zin*; men stelt dien over tegen *omwentelings- en oppositie-geest* en verdedigt den eerste tegen de laatste niet alleen, maar beschermt oude instellingen, als die in *Nederlandschen zin* zijn, tegen zogenaamde kolle theorien. Tot den echten *Nederlandschen zin* behoort voorzeker wel voornamelijk *vrijheids- en godsdienst-zin*. Van beiden betuigt de muntstempel van onzen ouden of generaliteits-gulden. Men mag dus wel vragen, hoe het strookt met het zoo hoog plaatsen van dien *Nederlandschen zin*, dat men dien muntstempel niet verdwijnen, dat op het muntstuk, hetwelk zoo kennelijk de goddenzin en geest der vaderen aanschoubaar maakt, de *Hollandsche maagd* met den vrijheids-hoed in de rechterhand en het bijchrift: *hanc tuemur (dezen beschermen wij)*; en rustende met den linkerarm op den bijbel en met het treffend bijchrift: *haec nitimur (hierop steunen wij)*; en op welken muntstempel de handhaving der vrijheid door Gods woord gesteund wordt, moet plaats maken voor de beeldtenis en, in het omschrift, voor den naam des konings. Zijn er dan (onwillekeurig met deze vraag rijzen) onder de raadslieden der konings-gesammanen meer, met ons volk *Nederlandschen zin* bezield, die het in stand houden of herstellen van dit eed, zoo veel betekenend, muntstuk durven aanraden of voorstellen? Bij zulke voorstelling zal dat behoud niet vrijfelching zijn; al wist dan ook daardoor eene wijziging in de wet van 23 september 1846 noodzakelijk, met welke *letterlijke* bepaling in artikel 7 het randschrift om 's konings bevestiging op de nu garant wordende guldens ook niet over constant; terwijl tot zulke verandering de gereede aanspiding is in de gemacht wordende wettelijke bepalingen ten aanzien van ons muntstelsel.

Advertentien.

Heden daniel verspoedig van eene Doctress G. B. TAATS, geliefde echtgenoot van Arnhem den 2den Januarij 1847. H. GRUIJZEN, Gz.

Heden overleed, tot onze diepe smart, onze geliefde Twaalve-Doctress, ANNA MARIA JACOBINE, in den ouderdom van 14 jaren en 7 maanden. Arnhem, 27 December 1846.

G. C. DE HAAS, M. DE HAAS, G. B. BURGERS.

+++ Men is van meening, ten overstaan van Mr. W. H. TAATS, Notaris te Arnhem, in twee veilingen, te houden in het Logement de Kroon, te Dieren, op den 7den en 14den Januarij 1847, des avonds ten vijf ure, in het openbaar, in vier perceelen of eene massa, te veilen en verkoopen:

Veertig bunders HEIDE, van goede hoedanigheid en gunstig voor ONTGINNING, afkomstig uit de in verdeling gestelde Mark van Spankeren, Zoeren en Dieren en aan het Landgoed Bouwerszwa, voor deszelfs aandeel in die Mark toegemeten. Inlichtingen zijn te bevyagen ten Kantore van de Notarissen Jonkheer BOSCH VAN ROSENTHAL, te Velp, en Mr. W. H. TAATS, te Arnhem, en inzage der kaart ten Kantore van den laatstgenoemden.

OPENBAAR VERKOOPING

VAN BEST WELLAND, Genaamd de Hooge Weide, gelegen in de Gemeente Driel, kadastraal bekend in Sectie A, nos 126, 128 en 452 — groot 3 Bunders 61 Roeden en 60 Ellen — in het Logement de Witte Poort, onder Oosterbeek, op Vrijdag den 8sten en 22sten Januarij 1847, des avonds ten 6 ure; zullende op den 8sten Januarij levens worden verkocht; 14 perceelen AKKERMAALSHOUT en BOOMEN, staande op het Landgoed den Hevelschen Berg. Nadere Informatien ten kantore van den Notaris Mr. VAN DAALLEN, te Wageningen. — Brieven franco.

BELANGRIJKE VERKOOPING

VAN GALANTERIE-WAREN. Op Dingsdag den 5den Januarij 1847 en volgende dagen, telkens des namiddags ten 2 ure, in de huize van G. VAN BEEKUM, in de Kroon, op de Markt, te Arnhem, publiek verkoopen: Eene groote partij GALANTERIE, KRAMERLIJN, PAKFUMERIE, enz., waaronder vele nieuwvetsche voorwerpen van kunst en smaak. Daags te voren en op de dagen der verkoop te zien; terwijl van Maandag 4 Januarij 1847 af aan de goederen ook UIT DE HAND, 25 procent beneden de fabrieks-prijzen (met behoud van de kosten van datte) zal worden VERKOCHT.

+++ Door verandering van betrekking, wordt op billijke voorwaarden, ter OVERNEMING, aangeboden eene wel bekende TEMPLIERS-AFFAIRE met deszelfs GEREEDSCHAPPEN, benevens de WOLFGANG-HUUR, op den besten stand in een aanzienlijk Geldersch dorp gelegen. — Adres, met franco-brieven, onder Letter M. M., bij den Boekhandelaar W. J. KRUIJT, te Arnhem.

+++ De ondergeteekende maakt bij dezen bekend, dat hij, van af 10. Januarij 1847, staande, de KRUIJNERS-WAREN, bij geen minder gewigt dan in een Nederlandsch pond, maar dan ook tegen de meest mogelijke prijzen zal verkoopen. Arnhem, 31 December 1846. G. MOS.

CONCERT

VAN HET STEDELIJK MUZIKKORPS, op Dingsdag den 5den Januarij 1847, des avonds ten half zeven ure, in den Stad Schouwburg. PLEIJEN VAN PLAMEN: Loges en Stullen 1/2 fl. Portierre 1/2 fl. Galle 30 Cents. HH. Militairen in Uniform, op de 1ste en 2de Rangen, half geld. Tot het bekomen van entree-bijzaten en het behouden van plaatsen, 10 Cents. Het Concert zal in Schouwburg, den 5den Januarij 1847, des middags 3 ure.

Het LAATSTE SUIK

VAN IT GUYSDO BELLEND FRANSO-NEDERLANDSCH NEEDDURFTSUNTERBOEK WOODENBOEK DOOR S. J. M. VAN MOORE is thans gereed verzonden en in alle boekwinkels te hebben. P. A. THIEME

Waarhooge te Arnhem. Den 4 Jan. 1847 Palm 5 Dalm; gew. O.D. 32 D. Te Arnhem bij C. A. THIEME, Boekdrukker.